

[Poul Møller.]

var vel, fordi lovgiverne ikke havde opdaget på det tidspunkt, at 1. juli nu engang var en lørdag, og da syntes man vel, at den første weekend i juli, den skulle bruges til at tælle i stedet for at bruges til at sende meddelelser ind. Men vi blev afvist. Erhvervslivet skulle have denne belastning i ferieperioden, det kunne ikke udskydes til september. Vi ønskede, at overgangen til et system uden fradragsret blev ordnet os imellem. Under udskrivningslovens første behandling fremsatte jeg på mit partis vegne en tanke om, at man på den samme dato gik over til kildeskat, til samtidigheds-skat, og væk fra skattefradragsretten, nemlig 1. januar 1969, for at undgå alle disse problemer om 1967, således at alle havde tiden fra nu af og til 1. januar 1969 til selv at bringe deres forhold til det nye system i orden fra 1. januar 1969. Denne tanke blev afvist. Man ønskede, at det skulle ske pr. 1. januar 1968. Vi skulle stå ribbede og gå under åget ligesom borgerne fra Calais.

Og med hensyn til det, der var så vigtigt for os, skatteloftet: vi sagde klart, at når vi går ind i forhandlinger om skattefradragsrettens ophævelse, så ønsker vi et nyt skatteloft. Vi hæftede os ved, at regeringen selv forud for valget havde lovet, at den ville stille forslag om et skatteloft. Det ville være forkert at sige, at den ikke kom med et forslag, for det gjorde den; den kom med et forslag om, at den højeste marginalbeskatning til staten for indkomsten skulle være 55 pct., og således som skalaen ligger, vil det altså sige 55 pct. af det, man tjener over 60.000 kr., uden fradragsretten. Det så tilsyneladende skikkelig ud, 55 pct. er jo i nærheden af halvdelen, og var det ikke halvdelen, man havde talt om? Var det ikke halvdelen, man havde sagt man havde fået sikret ved den gamle skattefradragsregel? Men det var kun statsindkomsts-katten; derovenpå skulle lægges kommuneskat, kirkelige afgifter, folkepensionsbidrag, således at disse 55 pct. i virkeligheden var 70-75 pct., alt efter i hvilken kommune man boede, høj

beskattet eller lavt beskattet, 70-75 pct. for hver krone, der tjenes ud over de 60.000 kr.

Vi ved jo selvfølgelig godt, at det er store indtægter, det her drejer sig om. Vi ved jo alt om herindefra, hvor let man har ved at klare sig for indtægter under 60.000 kr., vi ved jo, at der ikke behøves ben eller jobs eller hverv til folk, der ligger over de 60.000 kr. Vi ved jo, at det drejer sig om store indtægter — og det gør det også. Men er det alligevel således, at 75 pct. beskatning af hver krone, man tjener ud over de 60.000, er rimelig, hvis man skal holde erhvervslivet i gang? Jeg kan ikke huske, hvad det var, hr. Per Hækkerup talte om i sin tid, var det guldæslet, eller hvem var det? Eller hr. Kampmann, vi ved jo alle, at han talte om kapunerne, der skulle fedes, før de blev slagtet. Men hvis man skal fede dem, hvis man skal få initiativet frem, hvis man skal få opsparevilljen frem, tror man så, mulighederne er så store, når vi springer over til et skatteloft på 70-75 pct. for indtægter over 60.000 kr.? Det var i hvert fald ikke tilfredsstillende for os. Vi stillede forslag om, at de 55 pct. skulle være 45 pct. Afvist. Vi gik frem i forhandlingerne og sagde: kan man så acceptere 50 pct. for dog at få et resultat? Afvist. Regeringen havde ingen forhandlingsvilje.

Den kommunale fradragsret: både af venstres oplæg, af det radikale venstres oplæg og af det konservative folkepartis oplæg fremgik det, at vi ønskede den kommunale fradragsret bevaret, også for at den kunne sikre en vis udligning mellem de højt beskattede kommuner og de lavt beskattede kommuner. De notater, vi fik, de beregninger, vi fik, forudsatte, at den kommunale fradragsret blev bevaret. Alt det, vi fik fra finansministeriet, forudsatte det; det stod direkte i forudsætningerne. Men da vi så kom til realiteterne fredag aften, så sagde man: ja men den kommunale fradragsret kan godt bevares, men kun for et par år, vort tilbud i den retning er tidsbestemt, det er midlertidigt, vi forbereder en ændret